

Hüseyinî Hüzünler

– M.Nihat Malkoç · 14 Eylül 2019

-Kerbela'nın Yiğitlerine Rahmetle-

Güneşin gözyaşıyla sular kana boyandı
Hüseyinî hüzünlerle yürek dâra dayandı

Dağıttı fırtınalar, soldu bahçemde güller
Kesildi ses tellerim sustu, lâl oldu diller

Ruh ayrıldı bedenden göklere kanatlandı
Köz düştü can evine, yandı yürekler yandı

Bebeler Kerbela'da hem aç kaldı, hem susuz
Bir avuç kahramanla direndiler uykusuz

Civanların al kanı dökülünce toprağa
Kanla destan yazıldı asık suratlı çağa

Temiz bedenlerinde onca mızrak yarası
Kuru çölü inetti mazlumların nârâsı

Yiğitlerin ardından bulut ağlar, gök ağlar
Kerbela'da acılar yüreğimizi dağlar

Kılıç şakırtısıyla kesilince soluklar
Ruhlar kuş olup uçtu aydınlandı doruklar

Asrın mücahitleri kan yaş döktü çöllere
Ölüm sessizliğinde hüzün çöktü çöllere

Mübarek tenlerine değdi saba yelleri
Komşu oldu Resul'e ehl-i beytin gülleri

Kerbela denilince kanlı yaşlar dökeriz
Nurdan abidelerin hasretini çekeriz

Hoyrat eller kopardı bedenden canımızı
Düşümüze mihman ol gider hicranımızı

Kerbela çöllerinde dünden kalan hüznün var
Ey Resul'ün göz nuru aydan arı yüzün var!...

Seni candan anmayan yürekler viranedir
Sevdana meftun kalbim, şu gönlüm divanedir

Yâdıma düşse gölgen yüreğim giryan olur
Durmaz gözümün yaşı, akar akar kan olur

Yayımlandığı Yer: Somuncu Baba Dergisi/Aralık 2010

M.NİHAT MALKOÇ